

Режисьорът Явор Гърдев пред „Черно море“ „Бастард“ е и политическа пиеса

- Г-н Гърдев, какво се крие зад заглавието „Бастард“ и кои са акцентите в проекта Ви?

- Думата бастард има история в употребата ѝ у нас. Кирил Христов например я

ВИЗИТКА

Роден е през 1972 година в София. Завършва класическа гимназия, философия в Софийския университет и режисура в НАТФИЗ при Иван Добчев. 10 са режисьорските му постановки, една от които - „Носферато, този отвътре“ във Франция. Неговият „Квартет“, който видяха и варненци, гастролира в Чехия, Швейцария, Лисабон. Явор Гърдев идва за първи път във Варна като режисьор. Вчера екип на Драматичния театър „Стоян Бъчваров“ започна репетиции на „Бастард“. Премиерата е през април.

използва през 1929 година. На български език няма дума със същото значение, най-близката по значение е копеле, т.е. извънбрачно дете. В западноевропейската история думата има и друго значение - дегенериращ човек, който е извън рода и поради това е такъв. Всъщност Бастард е най-интелигентният сред кралете и

най-значителният персонаж в нашето представление. А то е по историческата хроника „Крал Джон“ на Шекспир и по обработката на Фридрих Дюренмат.

Като сценарий „Бастард“ е много провокативен. Представлението няма да е костюмирано, царско, защото става дума за един доста груб пери-

од в историята на човечеството, в който не само нравите, ами някак си всичко е още в период на ставане и затова е много мизерно. И разбира се, рефлексията на Дюренмат, след Шекспир, е много силно фиксирана върху властта. Затова „Бастард“ в голяма степен е и политическа пиеса - не е актуална по начина на директното отразяване на действителността, ами по универсалния и вечно валиден начин на рефлексия върху самата власт. В това отношение пиесата е жестока, но едновременно с това и смешна. Тя е трагикомедия. В нея се развиват човешки драми, които няма как да получат своето разрешение в самата пиеса, т.е. вла-

стта не просто много силно корумпира, ами видоизменя съществуването на хората и ги превръща в някакви техни собствени подобия, довежда ги дори до състояние на уродство. Всичко това, в крайна сметка, рефлектира по интересен в сюжетно отношение начин върху действителното безсмислие на жестокостта.

- Нека не Ви звучи абсурдно, но ми се струва, че може да се потърси паралел между това, което става в българския и във френския театър. Бихте ли очертали някоя рамки?

- В България все още има вкус към театър, който пребива все пак в една предвидима установеност. И във

френския театрален живот има консервативна част, която възпроизвежда ясни неща. Но автентичният интерес там е към сътворяването на нов сценичен език. Мисля, че и усилията са насочени в тази посока.

- Имате ли самочувствие сред френските си колеги?

- Прекарах два чудесни месеца. За развитите култури, особено за такава либерална като френската, е много важно какво правиш и дали добре го правиш, отколкото какъв си по народност, това е вторичен проблем. Мисля, че в това отношение за мен нямаше проблеми.

ОЛГА БОЕВА